

g'ài sèmpro vargót che camina
dré 'i mè paši,
sqoàsi tacà 'i calcàgni,
come 'n calzét a sbrindolon
tirà dré a strózech,
e pò 'l se scònde cèt
dedré 'n cantón,
putàt che giòga, a scòndiléoro,
provàndo a córer se le gambe le me slìzega,
fermarse 'n lòngha e pò, sparìr, solient de nòt.
E 'l se stiróna
quànde 'l sol el ciùta tébi
ma 'l fà babào, se 'n ciél na nùgola se pòlsa,
de dent 'n de 'l lèt
quànche me smòrzo la basùr
rèsto lì sol,
come che nó 'l ghe fuš mai stà,
lasando i sògni che 'l paréš,
sol che i fuš mèi,
scondùdi da quél stròf
che par sia ombrìa
Giuliano